

PÉNTEK IMRE

Kerti ebéd

Megérkezett a házi nyúl,
szalontüdővel spékelt.
Érdemes nyomolni vadul,
a förtelmes nyár' ebédhez.

Nem zavar már a lisztkukac,
ahogy az abroszon mászik,
beleugat a kis kuvasz
a túlrejtett eperfáig.

A kandiscukor hátra van
hétmérföldes tepsivel,
fehér permetje minta a vaj,
réteslapokon fél siker.

Gyomoridegből böffenés
és felteker a hajcsavar,
a leveses tányér kevés,
és a teríték felkavar...

Annak jut legelébb borjúláb,
aki káposztás kőbe rúg,
s kell még egy sóskanyaláb,
amint a füstös üstbe fut.

Vendéget vár az ordonánc
a nyájas falusi kertben,
s rögvest kezdődik a tánc,
ha a Hold hidegen felkel.

Csalafinta hivatal

A csalafinta hivatal
ügyfélkapuval csábít,
rögvest felhangzik a dal,
nyomoroncok, semmi pánik!

Aki felhúzta a kamáslit,
annak meglesz a jutalom,
parókás portás nagyot ásít
és szétárad a nyugalom.

A kitenyészített rémpofa
csókot kínál otromba szájjal,
a cuppanás egy halk csata,
indulata egyenest rá vall.

Az adatlap kéjesen kitárul,
ölelkezése nyájas torna,
háló az ügyfélre finoman ráhull,
mielőtt ügyesen elugorna...

Számháború kínálkozik
a tágas, holt teremben,
elbujdosni megannyi sikk,
megvagy, anyányi szentem.

Aztán menj át a völgyhídon,
utánad integetnek –
ha hazaérsz, megannyi gond,
ki is volt bent a legszebb?

Ma is hallik az éltető vigasz,
mint félre vivő ákombákom,
dögcédulával leszavaz
a feltáruló Antillákon.